

Recensie: Sorry we missed you ★★★★1/2****1/2

Cinema Cartoons
zondag 3 november 2019

foto © Joss Barratt

Recensie:

Je hebt maatschappijkritische films en films die het ganse kapitalistische neo-liberale asociale systeem gewoon vakkundig slopen via een ijzersterk scenario. Zo'n prent levert Ken Loach af met Sorry we missed you waarin scenarist Paul Laverty vakkundig fileert waar het fundamenteel fout gaat met de Britse maatschappij en bij uitbreiding die van andere. De liberalisering van de arbeidsmarkt vormt duidelijk een probleem én bedreiging. 'Ik droom steeds dat we in drijfzand vastzitten. En hoe meer en harder we werken hoe dieper we erin wegzakken. Onze kinderen proberen er ons met een stok uit te trekken maar dat lukt niet.' klinkt het uit de mond van Abby (Debbie Honeywood) in deze film die perfect samenvat in welke preciaire situatie heel wat gezinnen in de lagere klasse en lagere middenklasse terecht zijn gekomen: slecht betaalde flexi-jobs met lange dagen waardoor de work-life balance compleet verkeerd zit. Gevolg: kinderen die zichzelf moeten zien te beredderen door een deel van het huishouden te doen, gezinsleden die naast elkaar leven in plaats van met elkaar, o.a. te horen in de quote 'I'm listening ok? I'm multitasking' wanneer zoon Seb (Rhys Stone) aan de keukentafel met zijn smartphone bezig is terwijl zijn ouders hem iets duidelijk willen maken, en een vader die vaststelt wanneer ie het schetsboek voor het graffitiwerk van zijn zoon vastneemt, terwijl ie er veel vraagtekens in ontdekt waarop hij zich realiseert dat hij eigenlijk zijn eigen zoon niet kent.

De bankencrisis heeft er stevig ingehakt bij het koppel Abby en Ricky (Kris Hitchen) dat in Newcastle woont. Ze konden plots niet meer lenen om een woning te kopen dus bleven ze maar huren. Ricky viel van het ene tijdelijke contract in het andere in de bouw en heeft het na de zoveelste winter waarbij 'zijn ballen er afvroren' het met die sector gehad. Hij solliciteert voor een job als koerier bij een pakjesbedrijf waar hij onder franchise werkt. Lees, hij werkt als zagezegd zelfstandige maar wel voor een baas. Daardoor neemt hij alle risico's op zich. Op goede arbeidsgeneeskunde, psychologische steun, goede sociale zekerheid, enz. moet ie niet hopen vanuit zijn werkgever. Zijn baas is maar met 1 ding bezig: presteren en kostenefficiëntie (time is money, hier vertaald naar targets halen, tijdig pakjes leveren) en daar zijn de scanners een mooi voorbeeld van. Die zijn geprogrammeerd zonder rekening te houden met mogelijke toiletpauzes, of ander oponthoud zoals files, waardoor die koeriers niet anders kunnen dan snel in een leeg flesje te pissen voor de koffer van hun bestelwagen bv.

Lange dagen tot 14 uur draaien zal uiteindelijk niet helpen om het gezin erbovenop te krijgen. Integendeel. Seb(astian) spijsbelt op school, wordt twee weken van school gestuurd omdat ie vocht, bekladt o.a. reclamepanelen met graffiti, wat ie als een vorm van publiciteit ziet wanneer zijn vrienden en hij hun werk steeds met 'OBK' signeren, en steelt enkele spuitbussen van 15 pond waarvoor ie opgepakt wordt door de politie. En de jongste, Liza Jane (Katie Proctor), die begint opnieuw in haar bed te plassen. Ook Abby is lange dagen weg van huis als verzorgster aan huis terwijl haar patiënten haar vaak uitschelden en niet zelden door en door eenzaam zijn omdat hun familie niet langer naar hen omziet. Van haar wordt het uiterste verwacht. Ze heeft nauwelijks tijd genoeg om de zorg te geven die haar patiënten nodig hebben, laat staan een babbeltje met hen te slaan. Dat hoort dan ook niet tot haar takenpakket volgens het bedrijf waar ze voor werkt. Haar patiënten krijgen vaak niet de aangepaste hulp die ze eigenlijk nodig hebben, stelt ze vast. Niet over het

privéleven praten, maar zuiver professioneel blijven, luidt het devies.

'Waar is de acht urenweek gebleven?' vraagt een vrouw zich af die ooit nog streed voor werknemersrechten wanneer ze hoort dat Abby een schema van half acht 's morgens tot negen uur 's avonds heeft en de tijdsdruk aankaart waaronder ze moet presteren zelfs binnen haar sector. Rechten die als sneeuw voor de zon verdwenen zijn of aan het verdwijnen zijn.

Indien Ricky niet kan werken, vrijaf wil, moet ie zelf een vervanger vinden. Zijn baas/franchisegever Maloney (een overweldigende Ross Brewster) is bikkelhard op dat vlak en verwijst naar een familielid van hem die boer was. Elke dag moesten de koeien gemolken worden. En die lijn trekt ie dan ook door naar zijn franchisenemer. Geen excuses. Lukt dat niet dan hangen hem boetes boven het hoofd van 100 pond per dag. Een busje huren van de firma kan aan 65 pond. Er zelf elders een kopen kan op termijn voordeliger zijn, maar schade, ongevallen, diefstal, enz. valt dan wel onder Ricky's eigen verantwoordelijkheid.

Naar het einde van de prent toe horen we een gepensioneerde 'Goodnight, Irene', een Amerikaanse folk standard zingen voor Abby terwijl ze haar haar kamt. Abby huilt dan. Het nummer gaat over problemen in de liefde waarmee Abby geconfronteerd wordt door de negatieve spiraal aan opeenvolgende evenementen waarin haar gezin verzeild is geraakt. Een song die over verdriet, en frustratie gaat waarin ook de zelfmoordgedachte sluimert.

Het sociaal realistische moderne drama Sorry we missed you geeft de kijker op het einde fundamentele vragen zoals: 'Is het verantwoord dat we online shoppen terwijl daardoor erg veel mensen de baan op moeten om zo snel mogelijk een pakket te leveren aan huis?', 'Vinden we het normaal dat zo'n koeriers aan een moordend tempo moeten werken en op die manier eigenlijk roofbouw plegen op hun eigen lichaam, hun gezin en hun wereld zien verkleinen?', 'Willen we een maatschappij waar kinderen zichzelf moeten opvoeden en hun plan trekken omdat de ouders lange dagen kloppen en hun taak als ouder niet langer (naar behoren) kunnen uitoefenen?' En 'Hoe kunnen we levenskwaliteit, work-life balance verzoenen met tegenstrijdige belangen als kostenefficiëntie en zware concurrentie?'

Sorry we missed you is naast Joker dé levensnoodzakelijke film die deze wereld nu nodig heeft om de ogen te openen van beleidsmakers, CEO's, maar vooral ook de gewone werkmens.

– Bert Hertogs –